PROPAGIRANJE DOSADE

POGLAVLJE VII

"PORODIČNI DAN"

PORODIČNO - SOCIJALNA POEZIJA
/ 535 stihova /

STIH	DJELO	GODINA
115	EPILEPTIČNI UBICA	1983.
20	RODITELJSKA LJUBAV	1983.
400	PORODIČNI DAN	83/84

v. 2.00

EPILEPTIČNI UBICA

Kad čovjek sa ženom ljubav vodi,
kad im se dijete rodi,
sretni su jer znaju
da novom biću život daju,
da je opet neko
ljudsko pravo na život stek'o!

Mirko je sa Mirjanom ljubav vodio
i sin im se rodio!
Nitko od njih sretniji nije bio,
otac nije krio
da veće sreće za njega nema,
dok mali Miro na kauču drema
proslaviti se on to sprema!

Vrijeme teče, Miro je sve veći,
uskoro će i nova znanja steći,
već izgovara i prve riječi.
Roditelji ga njeguju i paze,
bake natežu i maze.

U najranijoj mladosti
Miru je napala bolest teška,
jedne doktorice greška
je skoro kobna bila!
Spasila ga je viša sila
i liječnici u Zagrebu moćni;
oni su ustanovili nalaz točni,
zaliječili ga i unijeli malo radosti...

Onda još nije mogao da shvati
koliko će mu bolest život izmijeniti,
koliko mu mama zbog tog pati,
koliko će dugo kržljati, venuti!

Nije znao i nije se mogao ni nadati
da će druga bolest majkom ovladati;
bolest pretjeranog roditeljskog straha,
bolesna briga, strah od sinovog kraha!

Mama i bake su ga pazile,
mama i bake su mu karakter brisale,
mama i bake su ga razmazile,
mama i bake su za njega žvakale i disale!

Vječno je sjedio u kući,
nije se vani igrao, nije se znao tuči,
vršnjaci su ga uvijek zezali,
tukli, ismijavali, vukli, natezali!

Kretnje su mu bile spore i mirne,
briznuo bi u plač - čim ga netko dirne,
onda bi dotrčala baka da ga brani
i grdi što je uopće vani!

Tako je predškolski život tekao,
a onda, sedam je godina stekao,
u školu krenuo uplakan i ljut,
baka ga je vodila - pokazivala put!

Shvatio je što znači učiti,
prvi put se morao mučiti,
učiti slova, zbrajati brojke,
dobivao je dvojke i trojke...

x x x

Do prvog srednje takav je bio,
uvijek se od društva krio,
nije shvaćao da je i to života dio,
nije pušio, mamu je slušao, nije pio!

Onda je otpor u njemu počeo da jača,
više nije bio razmaženo malo biče,
počeo je mnoge stvari da shvaća,
privikavao se i na piče...

Zamrzio je štrebanje i roditelje glupe,
misaono je potpuno sazorio,
sputavale su ga školske klupe,
za ocjene nije učio i nije se borio!

Nesreća ga je i dalje pratila,
postao je osobenjak, asketa!
Nijedna djevojka ga nije shvatila,
jer nije ga zanimao TV, muzika, moda,
mrzio je predrasude običnog svijeta!

Po gradu je noćima počeo da hoda!
Zbog toga, dobivao je često batine,
zamrzio je majku i ruke tatine!

Shvatio je da otac je budala!
Shvatio je da ga život samo muči!
Mržnja mu je ideju za osvetu dala!
Neće njega nitko više tući!

Razmišljao je; Kome prvo da se sveti,
da li tati ili mami?
U nemoći svojoj, njih se on sjeti,
na osvetu su odgojem naveli ga sami!

Oni su krivi što ih mrzi!
Epilepsija nikada ne griješi!
Njoj su potrebni potezi emotivni, brzi,
u napadu - morao je da ih se riješi!

x x x

Sve je gotovo - on ih je ubio,
u zatvoru je rešetke očima dubio,
dvadeset godina života je izgubio,
sve je gotovo - on ih je ubio!

Bilo je to čudno stanje,
ni najmanje nije žalio,
nije maramice slinio i balio!
Pomisao na saznanje
da je učinio to tužno djelo
jačala mu je duh i tijelo!

Ovaj život mu se sviđao,
rijetko je koga viđao,
divan je život u samoći!
Tekle su godine, mjeseci, noći...

Život mu se polako gasio,
ponovo je obraze suzama kvasio,
ponovo je maramice balio,
ponovo je samog sebe žalio!

Maštao je kako je sve ovo san,
kako će doći novi dan,
kako će se probuditi i izaći van!

Shvatio je, život bez svrhe je ostao!
Shvatio je, uzalud se sebi u zatvoru divio!
Shvatio je, uzalud i u bolesti zločinac je postao!
Shvatio je, epilepsiju za promašeni život okrivio!

Umro je blijed, sa očima punim plača,
podsjećao je na izmučeno dijete koje tuku,
dijete koje se pretučeno iz škole vrača,
dijete koje traži majčinu ruku...

RODITELJSKA LJUBAV

Trčim uplakan, ojađen, ljut.
Strah i bol određuju put.
Moje biče od neljudske nemani bježi!
Vani prašina, smrdi, sniježi.

Krajolici iz glave mi lete.
Iza mene nemani su prašinu digle!
Trčim nespretno, sporo, kao malo dijete!
Nemani su blizu, skoro su me stigle!

Lomim se, padam, opsjeda me strah!
Blizu su! Učini mi se u taj mah
da nemani jako dobro znam,
mozak to potvrdi; opsjeda me sram!

Shvatih, to su roditelji moji mili!
Počeh da se od bola ježim...
Upitah se; 'Zašto od njih bježim!'
Roditelje volim zahvaljujući sili...

Probudih se uplakan, obli me znoj,
sjetih se snova, prokleh život svoj,
život crn, dosadan, pacerski i tužan,
život u kojem je i san ružan i nužan!

PORODIČNI DAN

1 h

U mračnoj sobi se hrkanje čuje.
Pero hrče, Sanja se budi,
Pero smrdi, bazdi, zrak truje,
Sanja se svojoj odluci čudi;

Zašto je pristala na taj brak?
Od muža svejedno koristi nema!
U bračnoj sobi, godinama beživotni mrak...
On prijepodne radi, popodne pijan drema!

Preklinje život, djecu zbog kojih je tu,
preklinje muža, pijanog, zlobnog,
preklinje, jeca, plače, shvaća ironiju svu
života nekad divnog, sada kobnog!

Uzima cigaru, nekad nije voljela da puši...
Sad joj cigara ublažuje samoću, daje toplotu!
Shvaća da u njezinu životu
vrijeme u hrkanju se guši!

2 h

Pero hrče, Sanja razmišlja što da mu radi,
na koji način da mu se sveti,
ispod jastuka kuhinjski nož vadi,
ruka drhti, kreče, a onda se sjeti...

Sjeti djece svoje, povuče nazad ruku,
odluči izbjeći tu svu zbrku,
nastaviti svoju odvratnu muku,
nož spremi, panično, izbjegavajući buku!

U oči joj ponovo nadiru suze,
kućni ogrtač sa stolice uze,
kreče obići djecu u sobu drugu,
pogledati u svoju radost i tugu.

Onda osjeti iz dubine svoga biča
poziv da pobjegne van u noć,
dalje od smrada, znoja i pića,
osjećaji vode, razum gubi moć!

3 h

Ulica, kiša, kapljice u svjetlu trepere,
Sanja trči, spotiče se, orijentaciju gubi,
prošlost je boli, budućnost ždere,
nagrizaju je i hladnoće zubi.

Ugledala je siluetu,
dubine biča gone je k njoj,
bez straha - osjeti dvije vlažne ruke spoj,
shvati da nije sama na svijetu...

Izjada mu se, povjeri život cijeli,
on je odvede kod sebe u stan,
ne zna ni sama.., avanture ne želi,
bliži se već novi dan...

Na sve je ipak pristala ona,
možda iz utjehe, želje, inata,
uskoro začu zvuk crkvenih zvona
koja najavljuju četiri sata!

4 h

Pero spava, Tana spava, Domo spava, Sanja se budi,
budi iz užitka, sebi dolazi!
Shvaća; zora već polako rudi
a ona se u tuđem krevetu mazi!

Kupi stvari, žurno, Pero se u pet diže!
Opsjeda ju strah i trema,
uvjerava se da na vrijeme stiže,
da on još uvijek pijan drema!

Jedva je našla do kuće put,
put bola, put priviđenja;
vidi ga - stoji bijesan, zao, ljut,
pred njim tijela zadavljenih žena...

Od lokve kiše vidi lokvu krvi,
prizore grozne na prozorima kuće...
Na sreću njenu, ovaj izlet prvi
završi sretno, on još uvijek hrče!

5 h

Sat zvoni, Pero se budi, glava ga boli,
u sebi se grize što naroljao se kao svinja!
Zna da žena to ne voli,
u njemu nervoza zbog mamurluka tinja!

Čudi se, zašto ga još trpi,
zna da je svaki dan sve gori,
da ga zamara i mori
što alkohol ga crpi!

Zna da ga mrze svi u kući,
i ženi i djeci se gadi!
Ne shvaća zašto ih voli tući,
zašto pijan gluposti radi!

Radi... Sjeti se posla svoga,
glupana koje svaki dan sreće!
Želio bi biti izvan toga,
ali na posao užurbano kreče!

6 h

Pero ulazi u kancelariju, sjeda za stol,
pozdravi, nitko mu ne uzvrati!
Pa nije on konj, svinja, bizon, vol!
Ne može tu neljudskost da shvati!

Mrzi ih, jer ovdje nitko ne želi
da sa drugima ljudski priča
i osim odvratnog alkoholnog pića,
s nikim ništa se ne dijeli!

Shvaća da zbog toga svega,
najviše ispašta mu žena;
oni iznerviraju njega,
krivica je uvijek njena!

Sve on to zna, ali kontrolirati se ne može,
mrzi sve to, ali iz ove kože
izlaz još našao nije
i zato i danas će da pije!

7 h

U Dominoj sobi sat zvoni,
Domo se diže, sprema za školu,
Sanja u kuhinji sjedi, suze roni,
Domo je ugleda i shvati da osim bolu

ničem ga drugom nisu naučili!
Zbog toga, roditelji mu se gade!
Oni neki svoj, životinjski, svijet grade,
oni su oduvijek se životom mučili!

To sve i na njega prenose,
majka mu se vječno jada!
On mrzi kad nesloga vlada,
kad živci su im kao vlasi kose!

Shvaća, možda je i sebičan malo,
al nervozni su živčani i ljuti!
Do roditelja mu više nije stalo,
roditelji su depresivni, glupi i kruti!

8 h

Domo doručak uzima, Sanju ni pogledat ne želi,
zna da slušao bi priče tužne i duge...
Jedino ga danas veseli
što u školi će gledati ljude druge!

Želi pobjeći iz ove atmosfere,
a poprilično ga ždere
što nije ni ljubitelj škole
koju samo štreberi vole!

Što nema cilja u životu,
što mrzi svu ovozemaljsku ljepotu,
što uvijek ima ideje neke lude,
što mrzi čak i ljude!

Kreče u školu na drugi sat,
usput s zanimanjem čita novine;
gdje li je izbio novi rat?
Koliko u autu noćas ih zgine!

9 h

Sanja nikako sebi ne dolazi,
kućne poslove mora uraditi,
shvaća da je bol ne prolazi,
da se iz glavobolje ne može izvaditi!

Uskoro i Tana ustane,
uplakana, imala je moru noćnu!
Sanja se sjeti svoje noćne rane
i njih dvije zajedno plakati počnu!

U to, zvono na vratima zazvrči,
mala Tana otvoriti vrata trči,
Sanja ode u kupatilo, da se malo sredi,
al' ništa to njoj ne vrijedi!

Vidi se i iz daleka
da je teško potresena,
sa bojazni goste čeka,
ne želi da se sazna sramota njena!

10 h

Nisu gosti... Pero ide sa pauze,
već jedva hoda od pića,
u piću on snagu muze,
od pića gluposti priča!

Ugleda ženu, poče da se smije,
poče bez razloga da ju vrijeđa,
ona - da svoje suzne oči skrije
okrene mu leđa!

Zbog toga on poče da psuje,
da viče i na nju i na dijete,
po ormarima da ruje,
da traži piče radi osvete!

Sanja skupi hrabrost i izbaci ga van,
zaključa za njim stan,
prokle vjenčanja svoga dan,
Pero na otiraču pade u san...

11 h

U školi Domo jedinice kupi,
smatra da su štreberi glupi,
smatra da su štreberi lude,
smatra da bez svrhe se trude.

Pod odmorom uzima prah,
prah uživanja, snage i ljepote,
koji izaziva stvarnosti krah,
koji je odnio mnoge živote...

U sebi se kaje,
shvaća da neće izdržati dugo,
da je pravi život nešto drugo,
da lažni kratko traje!

Shvaća da snage nema;
ako ne uzme onda je na mukama!
Zato novu dozu si sprema
staračkI drhtavim rukama!

12 h

Sanja supu suzama kuha,
pravi se da je gluha,
da ne čuje hrkanje pred vratima
koje za nju traje danima, satima!

I Domo iz škole dođe,
pored pijanog oca prođe
kao da ga ne primjećuje,
ustvari, to ga unesrećuje!

Pozdravi majku i sestru malu,
započe neku šalu,
tišina... Shvati da nije vreme
za nikakve šaljive teme.

Sa majkom ode po oca,
poče da ga unutra gura,
smrdi bazdi - kao boca,
jedva u sobu utetura.

13 h

Ručak se na stolu hladi,
jesti nakon svega mu se gadi,
Sanja tanjure sprema i vadi,
samo da bi imala što da radi...

Teško je zaboraviti pijanstvo muža,
zato sporo - poput puža,
tanjure vadi i sprema,
Tana ne shvaća ništa, ostaje nijema...

Domo u sebi tuguje zbog sebe,
iznutra ga nešto grebe i zebe,
kad se opet, iznova, sjeti
što u školi mu prijeti!

Savjest mu se javi,
onda on odbaci te teme,
odbaci unutrašnje dileme,
savjest presta da ga gnjavi!

14 h

Pero spava, Tana spava,
Sanja preko volje štrika,
užasno je boli glava,
a onda - začu se vika!!!

Sanja protrne, Pero se budi!
malo se istrijeznio, nakon svega
sad se na njih srdi,
jer savjest muči njega!

Poče za Domu da prigovara,
za njegove ocjene loše,
za pare koje se na njega troše,
Sanja mu ništa ne pogovara...

Samo ga sa mržnjom gleda,
Pero se smiruje jer zna šta znači
pogled hladniji od leda,
pogled koji mržnju zrači!

15 h

Pero se ponovo u sobu zavuče,
mala Tana u igri nešto polupa!
Sanja poče da ju tuče,
onda shvati da je glupa...

Da se ocu sveti na djetetu,
da je glupo da za tu malu štetu
nanese patnju djetetu koga voli,
da Tanu svaki udarac dvostruko boli!

Zbog svog postupka se postidi,
odluči Domu poslati po novine
do najbliže trafike ili trgovine,
naglo uđe - strip na stolu mu vidi!

Poče da viče kako ništa ne uči,
kako će ga otac na mrtvo pretući,
kako sve uvjete za učenje ima
a u školi nikad ništa ne štima!

16 h

Domo po gradu luta,
sa novinama se vrača kući,
tokom cijelog puta
sve više savjest ga muči!

Ne shvaća zašto ne uči,
ne shvaća zašto život takav živi,
zašto ispaštaju oni koji nisu krivi,
zašto se glupanima svijet divi!

To vodi do kataklizme, atomskog rata
koji nam sve više prijeti,
raduje ga što rat će da osveti
svakog tko nemoć čovjeka shvata!

Za Domu je spas
što nikoga više neće biti,
što neće biti svih nas,
što budale će kataklizma uništiti!

17 h

Sanja u dnevnoj sobi drema,
svladao ju je umor i jad,
dobro je što spava bar sad
kad po noći mira nema...

Domu nervoza obuzima,
mora izaći iz stvarnosti...
Opet on prah uzima,
opet će se bosti...

Tana se igra sa lutkama,
navikla je biti sama,
igra se igru mame i tate
koju njeni ne mogu da shvate!

Pero ružne snove sanja;
"Alkoholu ga opušta,
 žena ga napušta, on popušta
 alkoholu koji ga proganja!"

18 h

Domo u mašti uživa,
film mu pred očima ide,
neopisive ljepote se vide,
slika je neravna, kriva...

Slika nestaje,
djelovanje polako prestaje!
Sada će mu mnogo gore,
izgledati iz stvarnosti more!

Bilo je lijepo...
I onako bi krep'o,
a krepati prije ili kasnije
to uopće važno nije!

Sanja sjedi u kuhinji,
razmišlja o onoj pijanoj svinji,
baš u to, on se diže! Mamuran, zao,
pred Sanju je ljutito stao!

19 h

Pero viče - "Otvori mi vrata!"
Sanja - "Nisam ja tvoj sluga!"
Pero - "Doći će ovdje neka druga!"
Sanja - "Opet te tvoje ludilo hvata!"

Pero - "Van! Gubi se van!"
Sanja - "Da mi nije djece, otišla bih ja..."
Pero - "Vodi djecu! Napustite već ovaj stan!"
Sanja - "Tko će drugi da nam da..."

Pero - "Zadaviti ću te rukama golim!"
Sanja - "Smiri se, kad te lijepo molim!"
Pero - "Smirit ću ja tebe zauvijek!"
Sanja - "Psihijatar ti je jedini lijek!"

Pero - "Ti mene nazivaš luđakom!"
Sanja - "Pa i nisi baš daleko..."
Pero - "Dosta sam se smirivao i čeko,
od sada zasluženo dijelim svakom!!!"

20 h

Pero Sanju udara,
metež se stvara,
Pero razbija, lupa
i psuje sve skupa!

Domi je već dojadilo,
sve mu se to zgadilo,
sprema se da ode van,
da zaboravi ovaj dan!

Tana u sobi plače,
jako se ovog ona boji,
kad naraste - tek onda znače
koliko joj psihu to sve stoji!

Pero se napokon smiri malo,
ode opet u svoju rupu,
do ničeg mu nije stalo,
zna da je učinio stvar glupu!

21 h

Domo po gradu luta,
sam je, potpuno sam.
Razmišlja u gradu svaki puta;
"Zašto tako malo ljudi znam?"

Da će se izmijeniti, odluči!
Zna - to kaže svaki dan...
Samog sebe sobom muči,
iz ove kože ne može van...

Tana se sprema da spava,
strašno ju boli glava,
majku voli, majka joj je draga,
ovo sve na nju ostavlja traga...

Sanja po kuhinji kupi smeće;
razbijene tanjure što dole leže,
nevolje - tište je sve veče,
živci - sve više joj bježe...

22 h

TV radi... Sanja se sječa svoje mladosti,
svojih sitnih radosti,..
Sječa se sa koliko sreće
je nosila bijelu haljinu i cvijeće!

Sječa se očuha pijanog,
smrdljivog, odvratnog, zlog,
koji je u djetinjstvu ju zlostavljao,
na žalost, život joj se sada ponavljao...

Shvaća kakav život pred njom stoji;
budućnost joj je grozna!
Budućnosti se boji!
Kada dođe starost pozna...

Ni sada dobro nije...
On svakim danom sve više pije!
Domo joj je sve sumnjiviji!
Tani treba život obazriviji...

23 h

Domo se vrača iz grada,
u sebi se on nada
da već svi spavaju
pa neće da ga zajebavaju!

Vidje da majka TV gleda,
uči mu se ne da,
zna da će gluposti pitati,
a on će morati lagati i srati!

Izdrži on i gluposti te,
odgovori Sanji na sve,
slaga joj što ju je zanimalo,
pa nije od dijete malo...

Za savjest ga ona moli...
Da, majku jako boli
što vidi da je laže onaj koga voli,
zbog kojeg trpi brak pun boli!

24 h

Pero se ponovo probudio,
gotovo je poludio
koliko mu puca glava...
Sanja se pravila da spava...

Nije imala snage za razmišljanje
i dolazila je u stanje
u kojem često osjeti
da nemoć samokontrole joj prijeti!

Domo još uvijek nije zaspao,
samom sebi to nije dao,
već po noći je razmišljao,
izlaz za sebe nije znao!

Tana se rasplakala naglo i jako,
malo je od svega danas shvatila,
nije znala zašto, čemu, kako?
Zbog maminih problema i ona je patila...

... nakon 20 g

Tana je poznati psiholog postala,
iz djetinjstva pouke je izvući znala,
sada pomaže, ljude savjetuje, liječi,
doprinosi bračnoj sreći!

Domo je umro mlad - od droge!
Nikad nije stao na svoje noge,
život mu se nikad nije dopao,
prije zrelosti je već propao!

Pero je alkoholičar totalni!
Alkohol - drug mu jedini i stalni!
Razveo se od žene,
zbog psihičke propasti njene!

Sanja je kod Tane u ludnici,
dotuklo ju ovo sve!
Danima se divi u ogledalu slici
na kojoj njen pogled postepeno mre!